

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Până când salutăm cu „Hristos S-a Înălțat”?

Hristos S-a înălțat!

Nicolae PINTILIE | Sursa: doxologia.ro

Încă din fașă, de la prima comunitate născută în casa apostolului Ioan Marcu din Ierusalim, creștinii au tradus în viața lor mesajul credinței în Mântuitorul Iisus Hristos. Până și cele mai mici gesturi cotidiene erau gândite spre slava lui Dumnezeu. Deoarece creștinismul s-a născut în comunitatea din jurul potirului euharistic, salutul acesteia era legat de cele duhovnicești. Cu siguranță că erau folosite formulele de salut specifice mediului iudaic și mai târziu celui elen, însă, încă din Noul Testament, găsim un prim salut creștin – „Maranatha”, adică „Domnul vine” sau, după alte traduceri, „Doamne, vino” (1 Corinteni 16, 22).

Promisiunea biblică a Mântuitorului Hristos, aceea că prin Euharistie va fi cu noi „până la sfârșitul veacurilor” a fost transpusă în salutul creștinilor din primul secol. Deși nu avem mărturie că acest salut a supraviețuit perioadei apostolice, majoritatea istoricilor care s-au ocupat de această perioadă au afirmat că, în epoca persecuțiilor, a existat o formă de salut cunoscută doar de creștini – un salut pe care reprezentanții cultelor politeiste nu îl puteau recunoaște cu ușurință. Deși forma de salut a creștinilor ce se rugau în catacombe sau la mormintele martirilor nu a ajuns să fie cunoscută, până la noi a străbătut o altă formă de salut, dătătoare de speranță – „Hristos a Înviat!”.

Din noaptea luminată și până la slăvita sărbătoare a Înălțării Domnului, creștinii de secole s-au salutat cu „Hristos a Înviat!”. Dincolo de cuvintele sărace, în acest salut stă toată teologia creștină, fiind invocat numele lui Dumnezeu. Acel nume înfricoșător pe care tradiția iudaică nu îngăduia nimănui să îl rostească, a devenit la creștini parte din salutul zilnic, demonstrând că, în creștinism, dragostea a luat locul fricii.

Mai mult, salutul devine cea mai scurtă și mai simplă rugăciune. Te întâlnești cu aproapele și te rogi dimpreună, într-un simplu salut mărturisind credința în Învierea Mântuitorului Iisus Hristos. E o rugăciune isihastă a satului românesc, așa cum s-a exprimat un teolog contemporan.

Dacă timp de 40 de zile, creștinii s-au salut/rugat împreună, sufletul sensibil al țaranului român a simțit nevoia să extindă

Dacă timp de 40 de zile, creștinii s-au salut/rugat împreună, sufletul sensibil al țaranului român a simțit nevoia să extindă această stare de rugăciune și după Înălțarea Domnului Iisus Hristos. Doar românii, din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului, au găsit de cuviință să continue rugăciunea salut cu „Hristos S-a Înălțat!”

această stare de rugăciune și după Înălțarea Domnului Iisus Hristos. Doar românii, din toată ortodoxia ecumenică a Răsăritului au găsit de cuviință să continue rugăciunea salut cu „Hristos S-a Înălțat!”. Deși au existat voci care au încercat să demonstreze „că nu este canonic” sau că „este doar din tradiția populară”, salutul „Hristos S-a Înălțat!” ține de ființa credinciosului român, a celui om simplu peste care au trecut zeci de popoare migratoare și câteva imperii care i-au vrut credința și gila, dar el a rămas credincios credinței strămoșilor. De ce? Pentru că în toate necazurile care au venit peste el, românul a avut nevoie de sentimentul de „Înălțare”.

Dacă, din punct de vedere istoric, avem destule argumente că salutul „Hristos S-a Înălțat! – Adevărat S-a Înălțat!” este unul corect și vrednic de folosit, putem afirma că el nu afectează cu nimic unitatea cultică, dogmatică și canonică cu celelalte Biserici Ortodoxe surori. Unitate în diversitate, „Hristos S-a Înălțat!” este o mărturisire continuă și perpetuă prin Sfânta Tradiție a evenimentului central, care a marcat istoria – o continuare logică a iubitelui salut „Hristos a Înviat!”.

Prin faptul că străbunii noștri au continuat cântarea liturgică „Cu adevărat mare este Taina creștinătății. Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, S-a vestit de îngeri, S-a propovăduit întru neamuri, S-a crezut în lume și S-a înălțat întru slavă” cu salutul „Hristos S-a Înălțat!”, ei nu au făcut altceva decât să confirme liturgicul în viața de zi cu zi.

Chiar dacă nu găsim suficient substrat teologic ca să mulțumim pe „canonici”, salutul „Hristos S-a Înălțat!” este o realitate care nu afectează cu nimic. Mai mult, putem spune că avem o rugăciune-salut în plus.

Tradiția sufletului românesc a fost deja consemnată liturgic, astfel încât creștinii ortodocși se salută cu „Hristos S-a Înălțat!” timp de zece zile – din joia Înălțării Domnului, până sâmbătă, la ceasul vecerniei (ora 16.00), din Duminica Pogorării Duhului Sfânt.

Un salut și o mărturisire publică, „Hristos S-a Înălțat! – Adevărat S-a Înălțat!” trebuie să treacă dincolo de formalismul salutului cotidian și să devină rugăciune sinceră, o rugăciune care să ne înalțe pe toți în Împărăția lui Dumnezeu.

„Dacă eu merg în casa de adunare nu mai sunt în același grup cu Sfântul Pavel și cu preoții?”

Pr. Gabriel HEREA | Sursa: lumeacredinței.com

Soarele alunecă încet de pe bolta cerească spre asfințit. Ploaia care a căzut după amiază a răcorit plăcut atmosfera și făcea ca drumul spre biserică să fie ușor de parcurs. Maria străbătea îngândurată ulițele satului. Avea o întrebare și dorea să vorbească cu părintele duhovnic. Ora de cateheză se dovedește mereu un bun prilej pentru a clarifica nedumeriri.

Maria: Părinte duhovnic, la serbarea de la sfârșitul anului școlar, eu am interpretat un cântec despre Mântuitorul Hristos....

Preotul: Da, Maria, îmi amintesc.

M: Săptămâna aceasta, a venit o vecină la mine, ca să îmi spună că am cântat foarte frumos și că dorește să înregistreze acea melodie...

Pr: Interesant...

M: Și m-a rugat să învăț și pe alți copii acel cântec...

Pr: Pare o persoană interesată, foarte frumos. Despre cine este vorba Maria?

M: Doamna Rebeca...

Pr: Așa deci... Și cum se gândește doamna Rebeca să realizeze ceea ce a propus?

M: Păi... ea merge la casa de adunare, acolo vin mulți copiii, și m-a invitat să merg acolo cu copiii și să cânt împreună cu ei. A promis că va fi foarte frumos...

Pr: Acum înțeleg. Și tu, Maria, ce părere ai despre această invitație?

M: Eu ce să spun... M-aș duce... Mi-a arătat o înregistrare video de la corul lor, au chitară, pian, microfoane, boxe, lumini colorate, e o sală de spectacol foarte bine dotată... Dar nu știu dacă e bine. De asta am spus ca întâi să vă întreb pe dumneavoastră...

Pr: Adică vrei să știi dacă nu cumva este un păcat să mergi în casa de adunare.

M: Da...

Pr: Păi, hai să descoperim împreună. Îți aduci aminte rugăciunea Mântuitorului Hristos de dinaintea trădării Sale de către Iuda?

M: ... Atunci când se roagă pentru noi?

Pr: Da, atunci când spune: „Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi!” (Ioan 17, 11). Despre ce se roagă Mântuitorul Hristos?

M: Despre faptul că toți creștinii trebuie să fie prieteni?

Pr: Mai mult decât atât: Trebuie să fie o unică horă, un unic grup, în jurul lui Dumnezeu, care este Unic. Ia spune-mi tu, cei ce merg la casa de adunare fac parte din acest grup?

M: Nu știu, ... părinte...

Pr: Cui crezi că i s-a dat în grijă de către

Dumnezeu păstrarea unității grupului de creștini adevărați?

M: Preoților...?...

Pr: Da. Sfântul Apostol Pavel spune episcopilor: „Luați aminte de voi înșivă și de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu” (Fapte 20, 28). Iar episcopului Tit îi scrie: „Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit” (Tit 1, 5). Ia spune-mi mie, la casa de adunare slujește vre-un preot?

M: Nu cred.... Dar ei se numesc creștini... Și se roagă lui Iisus Hristos...

Pr: Da, e adevărat. Dar iată ce spune Sfântul Pavel: „Eu știu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruța turma. Și dintre voi înșivă se vor ridica bărbați, grăind învățături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei” (Fapt.20, 29-30).

M: Adică ei au răstălmăcit credința?

Pr: Da, Maria. Cei ce merg la casa de adunare s-au lăsat păcăliți de „lupii cei îngrozitori” care au interpretat credința după bunul

lor plac și au rupt unitatea grupului de creștini ce erau uniți în jurul lui Hristos Dumnezeu.

M: Adică dacă eu merg în casa de adunare nu mai sunt în același grup cu Sfântul Pavel și cu preoții?

Pr: Nu, nu mai ești. Și eu ca preot duhovnic nu pot să îți mai permit să te împărtășești cu Sângele și Trupul Mântuitorului Hristos.

M: Cum...!?...

Pr: Nu te mira, Maria. Cine se îndepărtează de Biserica cea adevărată pentru faptul că în casa de adunare există chitară, microfoane, boxe și muzică mai frumoasă, înseamnă că nu știe nimic despre Sfintele Taine lăuate de Hristos și transmise de Sfinții Apostoli până la noi. Cine merge acolo, s-a rupt total și se îndepărtează de Dumnezeu.

M: Dar părinte, ... îndepărtarea de Dumnezeu, ... nu cumva e drumul spre iad?

Pr: Noi nu avem dreptul să judecăm. Dumnezeu e unicul Judecător. Noi trebuie însă să ne ferim de drumul rău, și să ne apropiem de Hristos.

M: Părinte duhovnic, toată viața mea nu voi intra într-o casă de adunare. Vă mulțumesc!